

hoog als boomen staan ze spookachtig verspreid op dorre vlakten; als groote, zilvergrijze rozen bedekken ze de berghellingen, eenzaam groeien ze tusschen het gesteente aan de zee. Soms hebben zij de overhand in de natuur en ziet men, mijlen ver, niets anders dan hun vele soorten, tusschen de dorre halmen der prairieën. Verwonderlijk voor een Hollandsch oog is het om dáár heele kudden koeien te zien grazen en bewonderingswaardig van die dieren dat zij, kauwende op stekelige bladen en verdroogde sprieten, er even behagelijk tevreden uitzien als hun makers in onze sappige weiden.

De *c a r* stuift voort in de stilte van het landschap. Er zijn weinig toeristen, want de jongste grensbepalingen werken belemmerend op het verkeer. Af en toe ontmoeten wij een troepje stoere ruiters, *c o w b o y s* die het vee komen binnenhalen. Ik glimlach even als ik denk aan de letterlijke vertaling: *c o w b o y*-koeienjongen en aan den Hollandschen boerenzoon met klompen en peenhaar. Soms ook zien wij wagens bestuurd door langgebaarde Russen, inwoners van een Russische landbouwkolonie die daar in de buurt — in het dorpje Guadalupe — is gevestigd. Angstige dieren vluchten weg voor onze auto: konijnen, eekhoortjes en de grappige vogel, zoo terecht *r o a d r u n n e r* genaamd, die inplaats van zijn vleugels te gebruiken, in ijlende vaart, als op wieletjes voor ons uitrent. Vaak schuifelt een slang nog net bijtijds voorbij . . . ook wel eens te laat, zooals een zieltogende ratelslang aan den wegkant beweest. Boven ons vliegen kleurige vogeltjes als levende gedichten, ook veel roofvogels, meestal haviken en ééns, met zwaren wiekslag een groote condor, wiens oogen boosaardig flikkeren in zijn bloedrooden kop. Tusschen de struiken zien wij telkens de verbleekte geraamten van paarden en koeien, die afgedwaald van hun kudde, daar zijn omgekomen. Hier en daar wrakken van verongelukte auto's. Wij waanden ons ver van de bewoonde wereld. Helaas, de Amerikaansche beschaving is reeds bezig Mexico te infecteeren. Halfweg Ensenada staat een cafeetje, prijkend met het bekende opschrift: *D r i n k , d i n e , d a n c e . . .* Thans buigt de weg, eenige mijlen ver van de kust, het land in en stijgt langs schrale berghellingen, waar een verzengende woestijnwind om ons heen blaast. Dan windt hij zich langs een hoogen, naakten rotswand. Het is niets meer dan een nauw pad waar geen tweede voertuig ons zou kunnen passeeren: links optorende grijze klippen, rechts, diep onder ons, de blauwe zee. Nog enkele wendingen en plotseling zien wij vóór ons een grootsch panorama: de baai van Ensenada.

In wijde halve-maanvorm lag zij uitgestrekt, omzoomd door het kleine stadje en het kerkhof, dat bijkans grooter is dan het plaatsje zelf. Stil glansde het water onder den zachten avondhemel, het ondergaan der zon verbeidend. En even stil lag het stadje aan den oever, met als donkere